

2. kapitola

Pavel věděl, že se na něj rodiče zlobí. A Šarlota mu nepřestávala vyčítat: „To jsi provedl fakt bezvadně. Ale hlavně že mně pořád všichni předhazují, jak jsem malá na to, abych se dokázala postarat o psa. Jen ať si dál pěkně hraji s králíky! A přitom je jasné, že ty jsi ten, kdo to nedokáže. Mně by se nestalo, že bych na Dustyho zapomněla.“

Pavel se jen ušklíbl a odpověď si nechal pro sebe. Pokazil to. A teď mu bylo líto, že nedával pozor, jestli se s ním Dusty vrací domů. Ale na tom už nesejde. Podle všech to byla jeho vina, že se pes nejspíš vrátil do lesa. To by mu bylo podobné. Určitě vycítil, že je na něj Pavel naštvaný, a teď se snaží všechno napravit.

„Je možné, že Dusty přece jen pochopil, co po něm chci?“ zeptal se zlomeným hlasem. „Totiž... Já jen nechápu, proč tedy rovnou...“

„Třeba Bellinu stopu náhodou našel,“ přemýšlela nahlas maminka. „Jestli se paní Košťátková nemýlila a Bella se skutečně zaběhla do lesa, pak by to mohlo být dobré.“

„Jenomže teď je v lese sám, a stejně tak i Bella. A to celé jenom proto, že můj debilní bratr...“ Šarlotka zkrivila obličej, jako kdyby se měla každou chvíli rozplakat.

„Tyhle řeči o debilním bratrovi už nechci slyšet,“ prohlásil tatínek rozhodně. „A teď dávej pozor! Dáme Dustymu tak hodinku dvě, jestli se neukáže sám. Jako to dělává. Nevěřím, že našel Bellinu stopu. Spíš mám za to, že ho mrzelo, jak se na něj Pavel zlobil. Ale rozhodně jsem přesvědčený, že se tu ukáže nejpozději ve chvíli, kdy dostane hlad.“

„A pokud ne?“ zeptal se chlapec.

„Pak svoláme sousedy a vydáme se ho hledat.“

„Dáme mu dozadu do zahrady k plotu jeho misku s jídlem,“ navrhla Šarlotka. „Pak aspoň bude vědět, že se na něj nezlobíme.“

„Dobrý nápad,“ zhodnotila maminka.

„Ale co chudák Bella? Ta je pořád pryč a...“

Vtom zazvonil Pavlův telefon. Volala Alex!

„Našli jste ji? Prosím, řekni, že jo,“ skuhrala dívka do sluchátka.

„Bohužel ne,“ přiznal hoch. „Tedy zatím ne. A navíc máme ještě jeden problém, on totiž... zmizel i Dusty.“

„Cože? Kdy?“

„Když jsme byli v lese hledat Bellu...“ začal, když vtom mu do telefonu zahulákala Šarlota: „Pavel to se psy vůbec neumí! V tom je ten problém!“

Během deseti minut se Alex přihnala k nim domů. Měla uplakaný obličej a ani Pavel neměl daleko k slzám!

Dívka jim podrobně vylíčila, kde všude svou fenku hledala. „Byla jsem i ve staré zahradě mé babičky, myslela jsem, jestli se tam třeba nešla schovat. Ale není tam. Nikdo ji neviděl. Ptala jsem se kdekoho, i nějakých týpků na fotbalovém hřišti. Ale ti měli jen hloupé poznámky, a ještě se mi posmívali! Pokřikovali na mě *bafi baf, kde je moje Fifinka?* Vůbec nevím, co jsou zač. Nikdy jsem je neviděla. Možná jsou z těch nových domů vedle školy a teprv se sem přistěhovali. Každopádně mi byli na první pohled nesympatičtí. Už mě dokonce napadlo, jestli...“

Pohlédla na Pavla tak vyděšeně, že chlapec hned pochopil, co má na mysli.

„Že... mají v tom Bellině zmizení prsty?“

„To už vážně přeháníte, děti,“ mínil tatínek. „Proč by to dělali?“

„Třeba jen tak. Proto . . . , že jim to připadalo jako dobrý nápad nebo něco na ten způsob. Rozhodně vypadali, že by toho byli schopní, no vážně! Vy jste je neviděli . . .“

„To je blbost,“ ozvala se teď Šarlota. Přelétla pohledem rodiče, jako kdyby od nich čekala potvrzení, že to řekla správně, pak pokračovala: „Já vím, co se stalo. A vám stačí se jen zamyslet, pak na to přijdete také. Dusty je chytrý! Určitě Bellinu stopu našel. Ale pak dostal strach, že se Bella vyleká, jestli se u ní nečekaná objeví i Pavel. Že se bude bát, že jí chce vzít její štěňátka. Přišla z útulku, už určitě zažila různé ošklivé věci a nedůvěřuje nikomu jinému než Alex. A Dusty to ví. A proto . . . proto musel Pavla oklamat. Jen to můj bratr bohužel nepochopil!“

„Tse!“ ušklíbl se chlapec. „Vážně vtipné.“ Někdy se v Šarlotě doopravdy nevyznal. Ještě před chvílí roní slzy, že Dustyho už nikdy neuvidí, a hned vzápětí se tváří, jako kdyby bylo všechno v naprostém pořádku. A ještě ke všemu je on podle ní jediný, kdo nic nechápe.

„Nechej svou sestru domluvit,“ usadila ho maminka. „A co dál?“ obrátila se na Šarlotu.

„Dusty Bellu určitě našel. A teď u ní drží stráž, aby se jí nic nestalo, až se jí narodí štěňátka. Chápete? Nemusíme si dělat žádné starosti. Dusty se o všechno postará.